

at dette Princip nu har været gældende i 20 Aar, og det har vist sig at være det eneste rigtige baade for Arbejdsløsheds-kasserne og for Staten. Jeg gentager endnu en Gang, at Staten skal ikke blande sig i Lønforholdet; om den enkelte har mere eller mindre i Løn, er et Forhold, man skal overlade Arbejderne selv at ordne. Men det demokratiske Princip, her er Tale om, skal ogsaa blot dække over den Kendsgerning, at Arbejdsløsheds-kasserne skal berøves 2 Mill. Kr. aarlig af de Tilskud, de har faaet, det er saadan en køn Buket Blomster, man sætter over dette lidt ubehagelige, at Arbejdsløsheds-kasserne skal berøves 2 Mill. Kr. I 1907 fik Arbejdsløsheds-kasserne Tilskud, der omtrent svarede til det Kontingent, Arbejderne selv indbetalte, altsaa et Tilskud paa ca. 100 pCt., i 1914 sattes Tilskuddet ned til 83 pCt., i 1924 til 65 pCt., og nu kan man regne det til i alt 35 pCt. Jeg synes egentlig ikke, at det er paa den Maade, de andre Samfundsklasser skulde belønne den Offervillighed, Arbejderklassen har vist gennem Tiderne ved selv at betale den største Part for at afbøde Ulykkerne ved den Arbejdsløshed, der eksisterer i vort Samfund. I denne Forbindelse vil jeg nævne, at den Nedsættelse, der sker paa Maksimumstaksten — det er for ikke-familieforsørgende Medlemmer —, andrager 50 Ø. Jeg vil advare herimod. Medlemmerne i Arbejdsløsheds-kasserne betaler det samme Bidrag, det er en Forsikring. Man er fra Arbejdsløsheds-kassernes Side gaaet med til, at der er blevet denne Forskel paa 50 Ø., men vi anser det ikke for forsvarligt at lade unge Mennesker eller Ikke-Familieforsørgere betale det samme Kontingent til en Forsikring og saa give dem en meget mindre Understøttelse; man bør efter min Mening ogsaa her lade Familieskabet ude og lægge Vægten paa, at det drejer sig om en Forsikring; det er absolut det sundeste.

Jeg vil gerne her forudskikke den Bemærkning, at hvordan det end gaar med Forhandlingerne her, saa er det dog muligt for danske Arbejdere — de vil sikkert kunne gøre det, som de har gjort det før 1907 — at indrette sig en Arbejdsløshedsforsikring. De kan jo se ud over Landets Grænser; de kan spørge derude, de kan spørge de Millioner af arbejdsløse, der er i andre Lande, om de sulter, om deres

Familier sulter, om de kommer paa Fattigvæsenet, om de bliver Løntrykkere, eller hvorledes det gaar dem; og saa vil de kunne faa Resultatet at vide, nemlig at der ikke findes et eneste Land i Europa, der har kunnet skubbe dette Spørgsmaal fra sig. I den Periode, vi er inde i, har Stat og Kommune alle Vegne maattet gaa til at udbetale Understøttelser til de arbejdsløse, man har ikke turdet forsvare at lade disse Millioner sulte; man har ikke turdet eller kunnet henvise dem til Fattigvæsenet; man har maattet gaa den eneste Vej, der var at gaa, hvis man vilde have Ro i Samfundet, og det var at udbetale dem Arbejdsløshedsunderstøttelser. Jeg tror, det vil gaa akkurat ligesaadan her. Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen og hans Klassefæller, de, der ejer noget her i Samfundet, har jo i hvert Tilfælde den største Interesse af, at der er Ro i Samfundsforholdene; de har den største Interesse af, at disse Hundrede Tusinder af Mennesker ikke drives til Sultens Rand; for selv om danske Arbejdere er et roligt Folkefærd, kan man træde dem saa længe paa Tærne, at de bider fra sig. Man har jo ogsaa denne Gang indrettet et Arbejdsløshedsnævn, men det har faaet et meget mærkeligt Tilsnit. I Henhold til den Fordeling af Udgifterne, som dette Forslag foreslaar, vil Arbejderne, hvis jeg lægger disse Tal til Grund, komme til at betale 12 Mill. Kr., det offentlige, Stat og Kommune, maaske lige ved 6 Mill. Kr. og Arbejdsgiverne, hvis Fonden opretholdes, $\frac{1}{3}$ af $2\frac{1}{4}$ Mill. Kr. eller en syv-otte Hundrede Tusind Kroner; det vil altsaa sige en 12 Millioner paa den ene Side og ca. $6\frac{1}{2}$ Million paa den anden Side. Men hvorledes har man nu tænkt at fordele Bestemmelsesretten her? Ja, de, der skal betale de 12 Millioner, har 6 Repræsentanter i Arbejdsløshedsnævnet, og de, der skal betale de $6\frac{1}{2}$ Million, har 7 Repræsentanter. Jeg forstaar ikke, at man i en Tid, hvor det vel ikke er nødvendigt at bringe mere, der kan udæske, til Torvs end højst nødvendigt, og i en Tid, da den højtærede Statsminister staar og taler om Ansvar, vil indrette et Arbejdsløshedsnævn, hvor Arbejderne skal betale omtrent de to Trediedele og dog skal være i absolut Mindretal, medens de skal være i Flertal, som kun betaler godt den ene